

имамъ никоя почеть на мысли-те му и не вѣрувамъ на думы-те му.

Мил. Да? ты кажа ли какво размышленіе азъ направихъ?

Бон. Да, кажи ми.

Мил. Помнишь ли съ колика прилѣжателность и колика сила, Милордъ Артиуръ тя подбуждаваше да ся не женишь съ Памела?

Бон. Да, помня. Но како заключавашъ отъ думы-те съ кой-то мой пріятель ся трудеше да мя раздума? Бѣха ли негли основа на правдата?

Мил. Брате мой, думи-те Артиурови можаха да са потребни на друго мѣсто. Въ Лондонъ единъ Кавалерицъ неизгубува нищо ако ся ужени съ едно сиромашко, но честно момиче. Азъ не ся гнѣвахъ зацо-то я имаха да е отъ долень родъ, но жалко ми токмо бѣше за празно-то онова тайно славолубіе, кое-то чинише ми се, да имаше. Милордъ кой-то съ насъ никое сродство нема, неможеше да помысли на това отъ горѣ. А наистина ако си наумиме негово тогашно-то желаніе и сегашната негова дерзость можеме да повѣруме че онъ тя убѣждаваше за да я оставишь ради желаніе-то, кое-то онъ имаше да я земе.